

efterhaanden kommet til at have en noget mærkelig Opgave, og man kan vist sige, at det for Tiden har to i sig selv modsigende Opgaver at skulle løse paa een Gang, paa den ene Side nemlig den at skaffe Indtægterne frem, og paa den anden Side den at værne imod Overgreb overfor hæderlige Skatteydere. Jeg tror, det er meget vanskeligt at forene disse to Opgaver. Jeg tror, at som Forholdene har udviklet sig, ser Landets Borgere i Landoverskatteraadet en Institution, som nærmest har den Opgave at plyndre dem til sidste Hvid — naturligvis for saa vidt de altsaa har Loven paa deres Side —, medens den oprindelige Mening med Landoverskatteraadet var, at det skulde værne Borgerne mod Overgreb. Jeg kan derfor ikke se rettere, end at der tiltrænges en Reform med Hensyn til Landoverskatteraadet, saaledes at dets Opgave bliver klar. Muligvis lader denne Opgave sig ikke løse paa anden Maade, end at vi maa faa et dobbelt Organ, et Organ, som har den Opgave at skaffe de rigtige Indkomster frem, og et andet Organ, som har den Opgave at værne Skatteyderne mod Overgreb. Der er jo ogsaa den Mulighed, at man ved Udvidelse af Landoverskatteraadet kan bringe forskellige Synspunkter ind i Landoverskatteraadet. Men at lade Landoverskatteraadet urørt, som det er, tror jeg er uheldigt. Paa den ene eller paa den anden Maade tror jeg, der maa foretages en Forandring. I det hele taget kan det jo ikke nægtes, at Skatteyderne mener, at de i mange Tilfælde i for høj Grad er prisgivet Skattemyndighederne. Nu er det en given Ting, at ingen bør være interesseret i, at Skatteyderne ikke betaler den Skat, de med Rette bør betale. Paa den anden Side synes det mig rigtignok, at vi alle i Kraft af, at vi alle er Skatteydere, maa holde paa, at Skatteyderne ogsaa har et berettiget Krav, og det forekommer mig, at de undertiden har haft lidt svært ved at faa dette fyldestgjort. Og dette var vel ogsaa en af Grundene til, at man har set Tilbøjeligheder i Retning af at danne Skatteyderforeninger. At disse ogsaa vil paatage sig andre Opgaver, skal jeg lade ligge, men en af Hovedopgaverne maa formentlig være, at de vil værne almindelige Skatteydere mod en for haard-

hændet Fremgangsmaade fra Skatteautoriteternes Side.

Det forekommer mig, at der i Lovforslaget, som det foreligger, er gjort for lidt i Retning af, at Skatteydere paa en let Maade kan komme til at fremsætte de Oplysninger, de gerne vil. Nu er det saa vidt mig bekendt saaledes, at naar et Skatteraad har haft en Skattesag, og det finder, der er Anledning til at forhøje en Skatteydere Skatteindtægt, meddeler det dette til Landoverskatteraadet og ligeledes til Skatteyderen. Naar saa Skatteyderen kommer og siger til Skatteraadet: denne Forhøjelse er uberettiget, siger man fra Skatteraadets Side: derom maa De henvende Dem til Landoverskatteraadet. Det forekommer mig dog ganske urimeligt, at der ikke kan optages en Forhandling mellem Skatteraadet og den paagældende Skatteyder, forinden Sagen gaar videre, idet det dog er saa langt det letteste for Skatteyderne at komme i Forbindelse med det paagældende Skatteraad, da de to Parter i Almindelighed bor hinanden saa meget nærmere. Jeg vil haabe, at der paa dette Punkt kan vises Skatteyderne et berettiget Hensyn.

Hvis den Toldlov, der er foreslaet, virkelig bliver til Lov, vil der sikkert opstaa en lang Række udenlandske Selskaber paa Grund af, at de vedkommende Selskaber kan skaffe sig visse Toldlempelser. Jeg er fornuftigvis klar over, at saadanne Selskaber ikke vil faa skattemæssige Lempelser. Derimod vil jeg gerne understrege det, som blev sagt af den højtærede Finansminister, at der i et andet Tilfælde, nemlig overfor Selskaber, som i alt væsentligt har deres Indkomst fra fremmede Lande, Selskaber, som lige saa godt kunde have deres Domicil ude paa de fremmede Pladser som her i Danmark, vil blive vist virkelig Imødekommenhed, idet ingen kan være interesseret i, at saadanne Selskaber flytter deres Hovedkontorer fra Danmark til et andet Land.

Det er givet, at de Tider, hvori vi lever, er, ikke mindst for de næringsdrivende, overordentlig uligelige, idet det snart kan gaa dem forholdsvis godt, snart daarligt. Det kan meget vel tænkes, at fuldkommen legitimt Forretningssliv kan medføre, at en Mand det ene Aar, for at nævne Tal, kan have et Overskud paa 100 000 Kr., medens han det følgende Aar har et Underskud paa 50 000